

FIFTH SUNDAY AFTER PENTECOST
FIFTH SUNDAY OF MATTHEW

Icon of Saint Pancratios -- July 9th

July 9, 2017

FIFTH SUNDAY AFTER PENTECOST

TONE 4

THE HOLY HIEROMARTYR PANKRATIUS, BISHOP OF TAORMINA

SCHEDULE OF SERVICES FOR JULY 10 – JULY 16

PLEASE NOTE: THERE WILL BE NO VESPERS DURING THE SUMMER MONTHS UNLESS NOTED IN THE BULLETIN.

SUNDAY, JULY 16 – SIXTH SUNDAY AFTER PENTECOST – THE FATHERS OF THE FIRST SIX ECUMENICAL COUNCILS;

THE HOLY HIEROMARTYR ATHENOGENES AND HIS TEN DISCIPLES

9:30 AM – Divine Liturgy

For All Parishioners

FR. JAMES WILL BE AWAY...

Fr. James will be out of town through 7/18/17.

In case of an emergency please contact Fr. Frank Avant at (760) 805-1667, Fr. Brian Escobedo of Holy Angels Byzantine Catholic Church at (858) 277-2511, Fr. James Babcock at (714) 600-3660, of Fr. Ihor Koshyk at (323) 663-6307.

*Not to oppose error is to approve it; and
not to defend truth is to suppress it;
and indeed to neglect to confound
evil men, when we can do it, is no less
a sin than to encourage them.*

Pope St. Felix III

Роздуми від Владики ВЕНЕДИКТА

У християнстві, якщо хоч на хвилику прийняти переконання, що ми чогось досягли, можна потрапити в серйозну пастку. В історії Церкви було багато осіб, яким здавалося, що вони чогось досягли, навіть робили чуда, а потім падали у великі гріхи. Тому ніколи не варто задовольнятися тим, що ми щось знаємо, чимсь володіємо, щось розуміємо чи можемо на цей момент. Завжди маємо пам'ятати, що нагода падіння існує аж до кінця нашого життя.

Святому Антонію Великому, коли він уже помирав, з'явився диявол і сказав: «Ти, Антонію, спасений, ти провадив святе життя». Але навіть у той момент святий не прийняв його похвали. Значить, завжди мусимо усвідомлювати свою слабкість, крихкість своєї природи, розуміти, що ми легко піддаємося гріхові, що ми дуже слабкі. І в будь-яку хвилику свого життя можемо спіткнутися і впасти, ніколи не можемо бути певні себе. Тому Господь підкреслює, що ми маємо зростати, усвідомлюючи свою слабкість, обмеженість, маємо прагнути зростати в Бозі, ніколи не задовольняючись тим, що маємо і ким ми є.

Special Presentation: 5 pm, July 22, 2017

Dr. Phillip Karber will give his expert opinion on what progress Ukrainian armed forces achieved in the last 3 years, what challenges it still faces and what Ukrainian Diaspora in US can do to support Ukrainian troops in Russia-Ukraine War. Dr. Phillip Karber is President of Potomac Foundation. He is internationally renowned expert in defense and national security matters and a professor at Georgetown University, where he is a founder of Asian Arms Control Project. Dr. Karber advised NATO and US governments on various defense matters.

Dr. Karber is a champion of the Ukrainian freedom Cause. He just returned from his recent trip to Ukraine where he surveilled Ukrainian Armed forces at their Eastern front positions. He met with soldiers, commanders as well as Ukrainian Government officials.

A Reflection from Bishop BENEDICT

In Christianity, if even for a moment we accept the conviction that we have achieved something, we can fall into a serious trap. In the history of the Church there were many people who seemed to have achieved something, even did miracles, and then fell into great sins. Therefore, we must never be satisfied with the fact that we know something, we have a skill, or we have attained something at any moment. We must always remember that there is a chance of falling down even at the very end of our lives.

The devil appeared to St. Anthony the Great as he was dying and said: “You, Anthony, are saved, you have led a holy life.” But even then, the saint did not accept this praise. So, we must always realize our weakness, the fragility of our nature, and understand that we are easily fall into to sin, that we are very weak. And in every moment of our life we can stumble and fall, never sure of ourselves. Therefore, the Lord emphasizes that we must grow, being aware of our weakness and limitations, and we must strive to grow in God, never being content with what we have and who we are.

Блаженніший Патріарше Святославе,
Your Excellency Apostolic Nuncio to the U.S. Archbishop (Christophe) Pierre,
Високопреосвященні і Преосвященні Владики,
Всесвітліші і Всечесніші Отці,
Високопреподобні і Преподобні Браття та Сестри в монашестві,
Дорогі у Христі браття і сестри,
Слава Ісусу Христу!

Сьогодні розпочинається новий етап мого життя, у цьому катедральному храмі святого отця нашого Миколая. Стоячи перед усіма Вами, мене переповнює трепет та хвилювання, бо глибоко усвідомлюю всю відповідальність і труднощі цього служіння, яке мені поручається. Ця подія ставить мені запитання: чи я гідний прийняти це служіння тут в Чикаго? Як також приходять до мене багато інших різноманітних почуттів, пережиттів і запитань, на які не можу знайти відповіді: чи це є для мене? Чи зумію впоратись з новими обов'язками?

Моє розуміння та усвідомлення цього служіння спонукало мене більше усвідомлювати той факт, що мої людські сили та ресурси недостатні для виконання цього служіння. Проте, я заспокоєний у словах Господа: «Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід» (Ів 15:16). Саме з цієї причини я схиляю голову перед Божою Славою сьогодні і смиренно кажу: “Ось я, Господь, пошли мене” (Іс.6: 8).

Будучи свідомим свого недостойнства для служіння в Чиказькій єпархії, - та й хто міг би почуватись його достойний, - одночасно сподіваюсь на силу Божу, яка «виявляється в безсиллі» (2 Кор. 12, 9) та надіюсь на благодать Божу, яка лікує немічних і доповнює нашу обмеженість. Тому прошу Господа не про силу, а про все більшу свідомість і розуміння своєї обмеженості і безсилля.

З почуттям відповідальності стою сьогодні перед Господом, Церквою, єпископами Священного Синоду. Блаженніший Патріарше Святославе, митрополите Стефане, возлюблені владики, ваша довіра ставить переді мною велику відповідальність. Прошу про Вашу підтримку і молитву, щоб я ставав гідним того служіння, яке Ви мені доручаєте!

Сердечно дякую, Святішому Отцю Папі Франциску за підтвердження рішення нашого Священного Синоду. Висловую вдячність всім єпископам, присутнім конференції католицьких єпископів США. У різні періоди мого життя і в різних умовах Господь дав мені можливість отримати досвід співпраці з єпископами, священиками та вірними, а також посвяченими римсько-католицької церкви, серед яких є багато друзів. Як починаю це служіння твердо сподіваюсь і чекаю на цю співпрацю, бо, об'єднавшись з Апостольським Престолом, ми належимо до єдиної Церкви. Моє велике бажання полягає в тому, що все більше і більше ми могли б жити в реальності, що ми є братами та сестрами у Христі.

Дивлячись на моє минуле життя, можу побачити у всьому Божий промисел, через який мав змогу знайомитися з дуже різними особами. Висловлюю всім їм найщирішу подяку за те, що допомагали мені молитвою, словом і ділом осмислити, в чому полягає правдиве служіння Богові і людям. Особливо хотів би подякувати, владіці Ігорю, за ту довіру в часі мого служіння в Львівській Архієпархії, да я здобув неймовірний досвід. Також дякую моїй монашій родині – Студійському чернецтву, дитиною якого

себе вважаю. Саме воно було для мене тим місцем, де я міг здобувати досвід Бога і поглиблювати моє духовне життя.

Я вітаю всіх моїх друзів, які приїхали на це свято. Це займе багато часу, щоб визнати кожного з вас. Однак я хотів би підкреслити, що не тільки греко-католики, але й римо-католики, і наші брати з православних Церков різних конфесій допомогли мені на моєму шляху до Бога.

Я намагався бачити в кожному з них посланців Божих, які мали якесь завдання від Господа для мене. То ж дякую всім Вам, з якими я зустрічався на моїй життєвій дорозі. Прошу у Господа для всіх Вас щедрих Божих благодатей, а Вас – про молитовну підтримку в моєму служінні!

З особливим словом хочу звернутися до священників і вірних Чиказької єпархії. Дорогі співбраття в священстві, дорогі брати і сестри в Христі, я ніколи не думав що буду жити в Америці, однак я дуже вдячний Господу, що покликав мене до служіння на цій Богом благословенній землі. Служіння на величезних просторах єпархії святого Миколая дасть мені унікальну можливість служити кожному з Вас. Можу сказати, що саме це є для мене найбільшою радістю і заохотою до цього служіння. Бо ж хочу стати «для всіх усім» (1 Кор. 9, 22). З цим і приходжу – послужити кожному з вас.

Початок мого служіння я засную на словах Ісуса Христа: “Я прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити ...” (Мт 20:28). Я глибоко переконаний, що постійно доведеться черпати цю силу - це натхнення від Господа, щоб жити в душі служіння іншим. Ось чому я так хочу завжди діяти в Святому Дусі, Хто є джерелом і основою для кожного аспекту нашого служіння.

Для того, щоб ми могли служити одні одним, важливо плекати в своєму житті молитву і життя чеснотами. Чесноти є вираженням любові, а любов є Бог. Тому тільки Святий Дух може сповнити нас жити цими чеснотами любові, бо вони походять від Нього. Кожне наше служіння іншим є переважливе, бо те, що робимо, думаємо, діємо, відчуваємо тощо, наповнює нас Святим Духом. А молитва, ще більше сповняє нас Святим Духом, бо ми тоді безпосередньо єднаємось з Богом.

Стремління до духовного життя дає Духові Божому діяти в Нас. Святий Дух об’єднує в нас і між нами те, що по-людськи неможливо поєднати, дає розуміння що робити, а що не робити, вчить кожного з нас, як ми маємо узгодити наше духовне життя і нашу активну діяльність. Святий Дух вказує кожному з нас, яким мало би бути і вчому полагати особисто моє служіння іншим.

Сучасний стиль життя стає все більше невротичним, часто приносить напруження і неспокій. Проте всі ці зовнішні ситуації не матимуть цілковито ніякого впливу на нас, коли ми закорінені в Бозі, Який в кожній життєвій ситуації вказує, чого саме Він від нас потребує.

Тому давайте більше жити в Господі і любимо один одного ще більше; дозволь нам об’єднатися в Христі через любов і у любові. З Христовою любов’ю, яку ніхто не може подолати, любимо один одного і весь світ, для якого Господь дав Своє життя. Любимо кожного, як Він любив нас. (Порівняйте, Philippians 1: 8)

Служім кожній людині, яку поставить на нашій життєвій дорозі Господь, та в цей, часто, жорстокий світ з відвагою несім Божественну радість, щоб возрадувалась кожна людина, щоб у всіх зник страх, боязнь і ненависть, щоб світло Христове, яке ми принесемо, просвітило увесь світ, усіх тих, хто не знає Бога, щоб всі «єдиними устами і єдиним серцем славили і оспівували пречесне ім’я Господнє». Амінь.

Your Beatitude, Patriarch Sviatoslav,
Your Excellency Apostolic Nuncio to the U.S. Archbishop (Christophe) Pierre,
Your Graces and Most Reverend Bishops,
Very Reverend and Reverend Fathers,
Most Venerable and Venerable Monks and Nuns
Dear Brothers and Sisters in Christ,

Слава Ісусу Христу!

Today a new stage in my life begins, in this cathedral of our holy father Nicholas. Standing before all of you, I am overwhelmed by fear and trembling, because I deeply realize the responsibilities and difficulties of this ministry, which is being entrusted to me. To me, this event poses the question: Am I worthy to accept this ministry here in Chicago? As many other diverse feelings, concerns and questions occur to me that I can not answer: is this for me? Will I be able to fulfill these new responsibilities?

My understanding and awareness of this ministry impels me to be ever more conscious of the fact that my human strengths and resources are not enough to fulfill this ministry. Nevertheless I find comfort in the Lord's words, "You did not choose me, but I chose you and appointed you that you should go and bear fruit" (John 15: 16). Precisely for this reason I bend my head before God's grandeur today and humbly say, "Here am I Lord, send me." (Is. 6: 8)

Being conscious of my own unworthiness to serve in the Eparchy of Chicago - and who could feel worthy of it - at the same time I expect the power of God, "made perfect in weakness" (2 Corinthians 12: 9), and I hope for the grace of God who cures the infirm and supplies what is wanting. Therefore, I ask the Lord not about strength, but about the growing consciousness and understanding of my limitations and weakness.

I stand with the sense of responsibility today before the Lord, the Church, and the bishops of the Holy Synod. His Beatitude Patriarch Sviatoslav, Metropolitan Stefan, beloved bishops, your confidence places a great responsibility on me. I ask for your support and prayers so that I will become worthy of the ministry which you entrust to me!

My heartfelt thank you goes to the Holy Father, Pope Francis for confirming the decision of our Sacred Synod. My words of gratitude are to all the bishops here present from the U.S. Conference of Catholic Bishops. In various periods of my life and in diverse circumstances the Lord gave me the opportunity to gain the experience in collaborative work with bishops, priests, and faithful, as well as consecrated persons of the Roman Catholic Church, among whom I have many friends. As I come into this ministry, I firmly hope and await this collaboration, for being united with the Apostolic See, we belong to the one, sole Church. My great desire is that more and more we could live in the reality that we are brothers and sisters in Christ.

Looking at my past life, I can see God's providence in everything, through which it was possible to meet many different people. I express my sincere gratitude to all of them for helping me by prayer, word and deed to comprehend what true service to God and His people means. I would like to especially thank Kyr Ihor for his confidence during my ministry in the Lviv Archeparchy, where I have gained incredible experience. I also thank my monastic family - the Studite Monks, of which I am a spiritual child. It was for me a place where I could gain God's experience and deepen my spiritual life

I welcome all my friends who came for this celebration. It would take too much time to

acknowledge each one of you. However, I would like to emphasize that not only Greek-Catholics, but also Roman Catholics, and our brothers from the Orthodox Churches of diverse confessions have helped me on my path to God.

I tried to see in each of them the messengers of God who had some kind of task from the Lord for me. I thank all of you, whom I have met on my life's journey. I ask the Lord to bestow His generous grace on all of you and I ask for your prayerful support in my ministry!

Now, a special word to the priests and faithful of the Chicago eparchy. Dear brothers in the priesthood, dear brothers and sisters in Christ, I never thought that I would live in America, but I am very grateful to the Lord who has called me to serve in this God beloved nation. Serving in the vast expanses of the eparchy of St. Nicholas will give me a unique opportunity to serve each one of you. I can say that this is for me the greatest joy and encouragement in this ministry. I want to become "all things to all men" (1 Corinthians 9:22). I come with this purpose - to serve each of you.

At the outset of my ministry, as its foundation, I take the words of Jesus Christ, "I did not come to be served, but to serve..." (Matthew 20:28) I am deeply convinced that I will constantly have to draw this strength-this inspiration from the Lord, in order to live in the spirit of service to others. That is why I so desire always to act in the Holy Spirit, Who is the source and foundation for every aspect of our ministry.

In order for us to serve one another, it is important to cherish the life of prayer and a life of virtues. Virtue is an expression of love, and God is love. Therefore, only the Holy Spirit can fill us with these virtues of love, for they are from Him. Each of our ministries to others is important, because what we do, think, act, feel, etc., fills us with the Holy Spirit. And even more, Prayer fills us with the Holy Spirit, for we then are directly united with God.

The aspiration to spiritual life allows the Spirit of God to act in us. The Holy Spirit unites in us and among us what is impossible in a human way to unite. The Holy Spirit gives us an understanding of what to do, and what not to do, teaches each of us how we should reconcile our spiritual life and our active life. The Holy Spirit reveals to each of us who we should be and wherein lies our ministry to others.

Modern lifestyles are becoming more and more neurotic, often bringing tension and anxiety. However, all these external situations will have absolutely no influence on us when we are rooted in God, Who in every life situation indicates what He Himself needs from us.

Therefore let us live more in the Lord and love each other ever more; let us become united in Christ through love and in love. With Christ-like love, which no one can overcome, let us love one another and the whole world, for which the Lord gave His life. Let us love each one as He loved us. (Compare, Philippians 1:8)

Serve every person that the Lord will put on our life's path, and in this often brutal world, with courage, reveal divine joy, so that everyone will be joyful so that terror, fear, and hatred disappear in all, so that the light of Christ which we bring will enlighten the whole world, all those who do not know God, that all "with one mouth and with one heart we may glorify and sing the praises of His magnificent Name." Amen.

НЕДІЛЯ ОЗДОРОВЛЕННЯ ГАДАРИНСЬКИХ БІСНУВАТИХ

Силою Його воскресення
Матей 8, 28 – 9, 1

Визволення двох біснуватих, про яке оповідає нам сьогодні Євангеліє, не легенда! Князь цього світу знає це краще за нас але, особливо сьогодні, Він вдається до останніх хитрощів, щоб люди про нього забули, навіюючи думку, що Він сам – легенда.

Зрештою, ми знаємо, що в Лівані зараз розгулює і діє трохи більше, ніж два біснуватих! І тут також Ісус діє, Він спасає та зціляє безнастанно серця тих біснуватих. А що ж ми? Ми, напевно, не просимо Його залишити наші околиці, але чи приймаємо Його насправді як нашого єдиного Спасителя? Тобто, чи справді остерігаємося, щоб не ввійти в спокусу? Бо батько лжі, спокусник, завжди саме з цього починає свою справу насилля над людиною з метою заподіяти їй смерть. Спокуса – це перший напад, перший прихований терор батька лжі проти серця людини. Зараз у нас є багато спокус, таких як зневіра, послаблення в молитві, надмірна вразливість, яка робить трагедію з кожної дрібниці, а найбільше – забуття, забуття вірності й любови Отця. А ще надимання нашого марнославства і весь той шум, той внутрішній шум, що веде нас до браку правдивості стосовно нас самих тощо. У всіх цих спокусах треба бути пильними.

Святий Дух бореться в нас, щоб нас визволити. Духовна боротьба в серці кожного з нас прагне принести на місце насилля, – того первинного обману, що живе в нас, – правду любови. Правда любови – це Царство Отця. І те Царство має наповнити нас, розвіяти панування смерті, що є тим найпершим тероризмом у серці людини,

спільниками якого ми стаємо, якщо входимо в спокусу. Доводиться багато разів на день вибирати між анархією наших імпульсів та Святим Духом, Який бажає огорнути наше серце та відновити в ньому внутрішню цілісність силою своєї любови.

Так, Євангеліє Божого Царства, яке ми щойно чули, каже правду. Це не легенда. Воно справджується у трагізмі нашого щоденного життя. То ж ідімо до Ісуса рішуче, з невтомною довірою, як нагадує нам сьогодні апостол Павло, до «сили Його воскресення» (див. Рим. 10, 9). Взиваймо щиро Його Духа Святого. Лише тихе світло Святого Духа може визволити нас. Наполегливо просимо Його, щоб уподібнив наше серце до покірного і лагідного серця нашого Господа Ісуса. Ісус покірний. Чому? Бо Він – правдивий Бог, Який віддає, жертвує себе, будучи правдивою людиною, світлою, любленою. Наш Господь лагідний, бо Його сила не у зверхності, а в любові. Він не турбується собою, а лише бажає принести нам мир, перебувати з нами цілковито.

Так, Його любов обеззброює! Саме таким чином отримали звільнення обидва біснуваті, і саме так ми можемо отримувати звільнення постійно. Його любов обеззброює. Тоді Святий Дух може заволодіти нашим серцем. І коли штурвал в Його руках, Його мир, правдивий мир, наповнює нас та обов'язково шириться довкола нас.

*Жан Корбон, Це називається
світанком, Львів, Свічадо 2007*

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

The Holy Bishop Martyr Pancratius

Sicily was home to many early Christian saints, and the arena of their martyrdom. One of the first saints of that ancient island is the Holy Martyr, Pancratius of Taormina.

St. Pancratius, Bishop of Taormina, was born when our Lord Jesus Christ still walked upon the earth. The parents of Pancratius were natives of Antioch. Legend has it that hearing the good news of Jesus Christ, Pancratius' father took his young son with him and went to Jerusalem in order to see the great Teacher. The miracles astonished Pancratius, and when he heard the divine teaching, he then believed in Christ as the Son of God. He became close with the disciples of the Lord, and during this time the young Pancratius got to know the holy Apostle Peter.

The legend continues that after the Ascension of Our Savior, one of the Apostles came to Antioch and baptized the parents of Pancratius together with their entire household. When the parents of

Pancratius died, he left behind his inherited possessions and went to Pontus and began to live in a cave, spending his days in prayer and deep spiritual contemplation. The holy Apostle Peter, while passing through those parts, visited Pancratius at Pontus. He took him along to Antioch, and then to Sicily, where the holy Apostle Paul then was. There the holy Apostles Peter and Paul made St Pancratius Bishop of Taormina in Sicily.

St Pancratius toiled zealously for the Christian conversion of the people and the numbers of believers quickly grew with almost all the people of Taormina and the surrounding cities accepting the Christian Faith. St Pancratius governed his flock peacefully for many years. Non-believers, however, plotted against the saint, and seizing an appropriate moment, they stoned him. Thus, St Pancratius ended his life as a martyr.

Visit www.ecpubs.com for more publications.